

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודת שלישית פרשת תרומה תשע"ט לפ"ק

ויצא לאור ע"י מכון מעדר מלך וויען - גליון אלף פ'

כמה אלפיים, ומגרים האומות בעצם, וועבריהם על מה שנאמר פנו לכם צפונה וכור' ע"ש. על כן הראה ה' בהמשכן, שיופי היריעות היו ניכרים רק בפניים, אבל מבחוון לא ראו אלא עורות עזים. והמכסה של עורות אלים מאדמים ועורות תחשים, היו רק על הגג, ולא נראה להעברים ושבים.

*

ואמר הכתוב ואת המשכן תעשה עשר ירידות וגו' (כ-א). ופירשו הרש"ב' והספורנו שקרוא היריעות בשם 'meshken'. וכן נראה מרש"י (כו-ז). ויש לומר בטעמו כי הגג הוא הגמר של הבניין, כי כוחלים לעצם עדין אין נקרא בית עד שהוא מקורה (יומא יא), ועל כן היריעות הם נקראים בתואר המשכן. ויש לומר דלקן 'meshken' עליה בגימטריא ת"י, כמו אין הימים שעמדו בית ראשון עד חורבנה. ונראה דהוא על דרך שלמדנו (בסדר ובهم נהגה) בגמרה (יומא ט): שאלו את רבי אלעזר ראשונים גדולים או אחרים. אמר להם תננו עיניכם בבריה [בית המקדש], איך אמר דאמרי אמר להם עיניכם בירה [בניין הבית עד לכם בדבר, שלא חזר לנו וחזר לראשוני] ע"ב. ובירושלמי (שם א-א) הוסיף, אבותינו העבירו את התקורה [שהלא החريب נבוכדנצר אלא התקורה של בית המקדש בלבד] שנאמר (ישעה כב-ח) ויגל את מסך יהודיה. אבל אנו פעפענו את הכתלים [החריבו גם הכתלים] דכתיב (תהלים קל-ז) האומרים ערו עד היסוד בה ע"ב. הרי לנו כי חורבן בית הראשון היה רק שנשרף התקורה, ואף על פי כן אנו קורין שנחרב הבית, כי הגג הוא עיקר הבית. וכך קרא התורה את היריעות התקונות שהם מבית ראשון אחר ת"י שנה נחרב רק התקורה, והוא חורבנו, על כן משכן עליה ת"י.

ונראה עוד בטעם שבבית שני נחרבו גם הכתלים, דעתך בגמרה (ראש השנה ד) אשר דריש שנתן רשות לבנות הבית השני, סופו החמץ, שליח כתב ביד עוזא, שיבנו אותה

ועשו לי מקדש ושכنتי בתוכם, ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו (כח-ח). ופירשו המפרשים מצوها זו של עשיית המקדש היא תמידי, כי איש ואשה שוכנו שכינה ביןיהם (סוטה יי), ונעשה ביתו מקדש להשתראת השכינה. ועל דרך זה כאשר אדם מקדש עצמו להיות מרכבה להשכינה, הרי הוא עצמו מקדש אשר ה' שוכן בתוכו. אך יש לזכור המשכן עם הכלים נרמז דברי העובדה, אשר בעשות אתם הוא נעשה מקדש. וככל אשר אני מראה תבנית השכינה למטה, שבציוור המשכן וכליו איך ממשיכין השראת השכינה בעצמיכם, ואו תהיו עצמיכם וביתכם מקדש הד'.

והנה הלימוד מתבנית הכלים הם מובנים עצמם, כי הארון שבו מונח התורה לחות העדות, הוא סימן לכתור תורה. ושוב בא השלחן, לקדש אכילתו שתזהה דומה שלחנו למזבח, כמו כן משאר הכלים יש למדוד מהם דברי עבודה, אך נושא לבאר העובדה הרומה בתבנית המשכן עצמו, שנוגע לעשיית עצמו וביתו מקדש שישיכון שם הד'.

הנה המשכן היה מחופה ביריעות התקונות של שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני, קרוביים מעשה חושב, ארוי מצד זה ונשר מצד זה. ועליהם היו ירידות עזים לאלה על המשכן, והם כיסו כל היריעות התקונות שלא נראו מבחוון כלל, ורק העומד במשכן בפניים רואה תפארתה של היריעות התקונות. אבל מבחוון לא היה נראה לעינים אלא ירידות פשוטות של עזים. וכבר כתבו שזה בא ללמד, כי שפע העשירות שנשفع להארם עריכין להכיריו רק בתחום ביתו, אבל לא כלפי חוץ לעיני הגויים, והוں וועשר תהא רק בביתו, אבל לא להתראות מבחוון. כמו שהוכיח הכהן יקר (פ' דברים) את בני דורו, שאמר הכתוב (שם ב-ג) רב לכם סוב את ההר הזה, פנו לכם צפונה, שכארש ישראל מצליך או יטמין ויצפין הכל בפני עשו, וזה היפוך ממה שעושים, כי מי שיש לומנה הוא מראה עצמו במלבושי כבוד ובתים ספונים וחוובים כאילו היה לו

*

[ובשודת ברית מילה הוספתית לבאר העין שביריעות התחתונות דיקא היו נרמזים השתי לוחות והעשרות הדברות. גם לבאר העין ריבוי המכתאות שהיה על המשכן, שעל הביטוי הראשון היה עוד ירידות עזים, ולמעלה מזה היה עוד מכסה לאهل עורות אילם מגדמים, ומכסה עור תחשים מלמעלה (כ-יד). ובגמרה (שבת כח) פליגי, רבי יהודה אומר שני מכתאות היו, אחד של עורות אילם מגדמים ואחד של עורות תחשים, ורבי נחמה אמר מכסה אחד היה נחציו של אילם וחציו של תחשים] ע"ש. ויש להבין טעם פלוגתתם.

ונרא דאיתא במדרש (דב"ר י-א) מנין שהתפלל משה באותו הפרק חמיש מאות וחמשה עשר פעמיים, שנאמר (דברים ג-ג) ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר, ואתחנן בגיומטריא הכי הי' ע"ב. וצריך比亚ור מהו העין של תקט"ז תפלה. וכתווב בחידושי תורה מרכז הרה"ק מורה"א מבצעלא זי"ע (פ' ואתחנן) שכותב, דהנה בגמרא (פסחים פח) אמרו,מאי דכתיב והלכו גויים ربיהם ואמרו לנו ונעה אל הר ה' ואל בית אלקי יעקב, לא כאבריהם שכותבו בו חרב שנאמר (בראשית כב-ד) בהר ה' יואה, ולא ביצחק שכותבו בו שדה שנאמר (שם כד-ט) ויצא יצחק לשוח בשדה, אלא ביעקב שקראו בית שנאמר (שם לה-ט) ויקרא למקום אל עלי' ע"ב. וצריך比亚ור למה קרא כל אחד בשם זה דיקא. אמן איתא בספר קבלה ודקדש של מעלה מכון כנגד מקדש של מטה, מקדש של מעלה מאן בנאייה, הקב"ה ומהנה דיליה בנאייה לכותל השלישי, אברם בנאייה לכותל השני, יצחק בנאייה לכותל השלישי, יעקב לכותל הרביעי, משה בנאייה לגג ע"ב. (וא"א זל פריש הכהונה, דאיתא דהשם של בגין הוא מספר מהנ"ה, וזה דקאמר הקב"ה ומהנה דיליה, כוונתו להשם מהנה עכ"ד). וכיון שהקב"ה התחל בבניו במחנה הראשון, וכל אחד הוסיף כותל עם מהנה דיליה, לכר קראו אברם הר, העולה (עם הכלול) ב' פעמים מהנ"ה, ויצחק שבא עם עוד מהנה קראו שד"ה הוא ג' פעמים מהנה, ובית' הוא ארבע פעמים מהנה. ומשה היה צריך שייהי החמשה פעמים מהנה, ותקט"ז הוא החמש פעמים מהנה עכ"ד ודפ"ח".

ומעתה הרי הגג של המשכן היא מכון נגד משה שבנו, וכיון שם משה הוא העמוד ההתורה, אשר משה קיבל תורה מסיני, ושני לוחות הברית הוריד בידו, על כן היריעות התחתונות הם מכונים, עשר ירידות נגד העשרות הדברות, וחמשה ירידות חוברות עם חמישה פעמים מהנה, וכן שני לוחות הברית, שנכתב על כל אחד חמישה דברות.

אמנים בהיות שכוחן של ישראל נמשכים מהשבוע רועים שהם נגד השבעה מדות, על כן היה לעללה עוד שלשה ירידות, שהם נגד אהרון יוסף ודוד. ועל כן סבירא ליה לרבי יהודה, דזהה מכסה אילם מגדמים ומכסה עורות תחשים שייהיו מכונים נגד השבעה רועים. ורבי נחמה סבירא ליה

שלש שורות של אבני שיש, והרביעית שורה של עץ, סבר אי מרדו כי יהודאי, איקלייה בנורא. ולא כן שלמה המלך שבנה בית הראשון, שקע העץ בתוך הבניין או טח אותה בסיט, שלא יוכל להשרות ע"ש. ואמרו בגמרה (יומא י) דאמר רב עתידה פרס שתפלול ביד רומי. ופרק עליה בינוי ביד סטוריה (הלא פרט הם בניו המקיים, ורומי סטוריו והחריבו את המקדש). וממשני גזירות המלך היא ע"ש. וביאר בספר בניהו, כי בהיות שהפרטיזים בנו אותה באופן שיכלו לשורוף את הבית בקהלות, אם כן גם בנינט סתירה היא, שהכינו אפשרות של סתירה, ולפיכך נגור עליהם לפול ביד רומי ע"כ. ولكن בבית ראשון שהគותלים היו אכן לא נשרפ רק התקאה. אבל בית שני, דורות אחרים, לא צכו שיבנה רק מבן, אלא בכלל שלוש שורות היה שורה עץ, וכאשר נשרפ העץ שבנתיהם ממילא נפלו הכתלים עד היסוד בה.

*

וזה היריעות התחתונות היו עשר ירידות ביחד, חמיש היריעות חוברותASA האשה אל אחותה, וחמש היריעות חוברותASA האשה אל אחותה וגוו, ועשית חמישים קרטי זהב וחברת את היריעות וגוו (כ-ג). ובבעל הטורים שהם בוגד חמישה דברות על לח אחד ובוגד חמישה שעל הלוח השני (שקלים ו-א), חמישים קרטי זהב, בוגד חמישים שערי בינה ע"ב. ונראה לבאר מהו שחיברו יחד החמשה עם חמישה, דהנה מצינו באלייזר שנtan לרבקה, שני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם (בראשית כ-כ). ובריש"י רמז לשני לוחות מצומדות, ורמו לעשרה הדרבות שבחן (בראשית ס-ט) ע"ב. וכתווב בערוצת הבשם שם לפרש, דהנה מצוות התורה מתחלקות למצות שבין אדם למקום ומצוות שבין אדם לחברו. ויש כמה בני אדם שבמצות שבין אדם למוקום הם זהירים, ומולדים במצות שבין אדם לחברו. כמו כן יש בני אדם שעושין טובות לחבריהם ועובדים בגמלות חסדים ונוהנים צדקה, ואינם מושימין על הלב ליוזר במצוות שבין אדם למקום. ובאמת ככל מרעה אחד ניתנו, והכל מצוות המקום, וצריך ליוזר בכל מיני מצוות עד קצה الآخرן.

וזה אליו ראה כמה משתדלת אותה צדיקת רבקה אמנה במצוות גמilot חסדים, بماה שנדרבה לבה להשקות לכל גמליו, חשה פן יעשה מזה עיקר, והמצוות שבין אדם למקום לא יתקיימו אלא בדרך ארעי, על כן עשה פועל דמיוני במאה שנtan שני צמידים על ידיה, לרמו על הלוחות ששניהם צמודים אחד אל אחד יתאחדו ולא יתפרדו, עשרה זהב משקלם כנ"ל ודפ"ח". (ועיין שמן ראש ח"ט פ' קדושים ר').

ובמו כן במשכן ה' ביריעות התחתונות, היו מחולקים לחמש ירידות וחמש ירידות, להורות על שני חלקים הלחוחות, ונצטו וחברת את היריעות ASA האשה אל אחותה בקרטיזים והיה המשכן אחד, שרך כאשר הם מצומדים יחד, המצוות שבין אדם למקום עם המצוות שבין אדם לחבריו, רק אז יחד נעשה המשכן שלם להשתרת השכינה.

מכוסה וכל דבר מגולה, כל זה ידוע בתורה, והכל מצא בה בפירושיה בדקדוקיה ובאותיותיה ובקוציה ע"ש. ויש לומר כי השהה יריעות רומיום על ששת ימי המעשה, וחמשה רומיום על חמישה חומשי תורה, ויש לחברם יחד, שכל הדברים הגשמיים שעוסק בהם בששת ימי המעשה, ימצא כל מאורעותיו בתורה, וממנה ישכיל לדעת בכל דבר ובכל פעולותיך לעשotta.

*

אמנם יש לומר בזה עוד, כי לכואורה יש להבין דבשלמא היריעות התהחותנות הם המבטים את המשכן, ובהם נגמר הבית עם גגها. אבל היריעות העליונות שהם כיסוי מבחוון אחר שכבר נגמר המשכן, אם כן אינו משמש את המשכן כלל, ומהו תועתה. ונראה כי הנה בעשיית המשכן, והן במלאתך מישראל חלק בה, הן בנתינת נדבות המשכן, והוא יתיר על אחד המשכן, אבל אחר שיקום המשכן על מכונה, הרי תהא עבדתך רק על ידי שבט לוי, ושאר כל ישראל יהיה נדחים מהעבודה בפנים, ואם כן יהא לבם דרכה על שנמנע מהם העבודה של הקربת הקרבנות, שאין להם חלק בעבודת ההקרבה.

אמנם אמרו חז"ל (מנחות קי) ובכל מקום מוקטר מוגש לשמי ומנה טהורה (מלacci א-יא), בכל מקום סלקא דעתך, אלא אלו תלמידי חכמים העוסקים בתורה בכל מקום, מעלה אני עליהם כאלו מקטירין ומגישיין לשם. ואמרו עוד (שם) הנה ברכו את ה' כל עבדיו ה' העומדים בבית ה' בלילה (תהלים קל-א), Mai בלילה, אמר רבינו יוחנן אלו תלמידי חכמים העוסקים בתורה בלילה מעלה עליהם הכתוב כאלו עסוקים בעובודה ע"ש. ואם כן כל אחד מישראל יוכל לזכות להקרבת הקרבנות, שבט לוי בעובודה בפועל במשכן, ושאר ישראל מקריבין גם חוצה לה על ידי עסוק התורה. ומהד יתרה יש בהם שהם מקריבין גם חוץ למשכן, בכל מקום מוקטר מוגש לשמי, והם מקריבין גם בלילה, שאינו זמן בעובודה בפנים.

ומתן מהרי"ד מבעלז זי"ע פירש דברי רש"י על הפסוק, ואתנה את הלויים נתונים לאחנן וגוי (במדבר ח-יט), חמיש פעמים נאמר בני ישראל במקרא זה, להודיע חיבתן שנכפלו אוצרותיהם במקרא אחד, כמוין חמישה תורה ע"ב. ויש להבין למה ומה זאת התורה כאן דיקא. אך בהיות שברешה זו נלקחה העבודה מבני ישראל ונינתה להלויים, ויש מקום לישראל להתרעם על אשר נתרכקו מהעבודה, על כן הכפיל הכתוב אוצרותיהם של ישראל חמישה פעמים נגד חמישה חומשי תורה, ולהורות שאף בני ישראל יכולים לעבוד עבודה הקרבנות על ידי עסוק התורה ע"ב. (הובא בלאש אמר ר"פ קרה).

ולבן אחר שהושלם המשכן לעובדה בהיריעות התהחותנות, שם גומרים המשכן שותהא ראוי לעובדה, צוה ה' שחוצה לה יפרשו על המשכן עוד יריעות עליונות, הרומיות לחמשה חומשי תורה שבכתב, וששה סדרי משנה תורה שבבעל

שלא היה רק מכסה אחד חמוץ מאילים מדומים וחציו מתחשים, כי בהיות שעדיין לא היה דוד בעולם, לא סייעו אז רק זכותן של הששה רועים, ואין צרכיין מכסה מיוחדת לדוד.

*

ואמר הכתוב שוב, ועשית יריעות עזים לאهل על המשכן (לפרש אותו על היריעות התהחותנות), עשתי עשר יריעות תעשה אותם וגוי, וחברת את האهل והיה אחד (כו-ז). ובגמרה (שבת צט) גודלה חכמה שנאמרה בעליונות יותר מרמה שנאמרה בתהחותנות, דאילו בתהחותנות כתיב (לה-כח) וכל הנשים אשר נשא בידיה טו, ואילו בעליונות כתיב (לה-כח) וכל הנשים אשר נשא בן אותה בחכמה [ניתירות חכמה משמע] טו את העזים, ותנייא משום רבינו נחמייה שטופ בעזים וטווי מן העזים ע"ב. וברשי"י (לה-כח) היה הייתה אמונה יתרה, שעגל גבי העזים טוין אותן ע"ב. ובתפארת יהונתן (פ' ויקח) ביאר הטעם, כי כל הנשים נתאו לארוג לצורך המקדש, ולא ימלט בששים ובבו שלא היו נשים שלא היו נdot, לבך טו מעל העזים במחובר לבעל חי ואינו מקבל טומאה ע"ב.

ונראה דהנה בתרגום יונתן (כו-ט) מבואר, דחמס היריעות הם כנגד חמישה חומשי תורה, והששה יריעות הם כנגד סדרי משנה ע"ש. והענין שחייבו אותם יחד, יש לומר דבא להוות על מאמרם (תענית ט) מיencia מידי דכתבי בכתביו דלא רמייז באורייתא [שהחומר הוא יסוד נבאים וכותבים, ובכלן יש סמרק למצוא מן התורה] ע"ב. וכך כן כל תורה שבבעל פה יש לה רמז וסמרק בקרא, והכל רמזו בתורה, והחכמי כל בתורה, הם מוצאים הכל איך הם מרים מרים בתורה שבכתב. והרי אפילו מיili דאמרין אינשי רמייז בתורה (בבא קמא צב), מכל שכן התורה שבבעל פה שהיא פירושה של התורה שבכתב. ולכן צוותה התורה לחבר השש היריעות שזהו תורה שבבעל פה, עם החמש יריעות שהם תורה שבכתב, והינו מצוי בכל התורה שבבעל פה היאך רמזו היא בתורה שבכתב. ולכן גודלה חכמה שנאמרה SCN היריעות עליונות יותר ממה שנאמרה ביריעות התהחותנות, כי כדי למצוא כל דברי תורה שבבעל פה רמייז בתורה שבכתב, צרכיין חכמה ובינה יתרה.

ולא עוד אלא שמי שזכה למדוד תורה לשמה, זוכה למצוא בתורה גם דרך התנהגות בכל המאורעות שעוברות עליו. ומצינו בהמלך שאמר עליו הכתוב (דברים יי-יח) וכותב לו את משנה התורה וגוי, והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו. ופירש בתורת משה (שם צד): כי המלך ישא בחיקו תורה ה', ושם ימצע כתוב כל הקורות ותולדות ימי חייו. ושיעור הכתוב בר, את כל ימי חייו יקרא מעל ספר תורה אלף ע"ש. ומבואר ברמב"ן (בחקדתו על התורה) כי הכל נכתב בתורה בפירוש או ברמז, ושלמה המלך שנותן לו אלף חכמה והמודע, הכל מן התורה היה לו, וממנה למד עד סוף כל התולדות, ואפילו כחות העשבים וסגולתם שכותוב בה אפילו ספר רפואי וכו', כל דבר

נסתרים, ואף אם אין כאן הטהורה והקדושה הגדולה והיראה והאהבה הרואיה. מה שאין כן כשאין עושין המצווה בפועל רק דוגמא במקומו, שהוא אין טبع התיקון, צריך להיות בטהרה וקדושה נפלהה וכונה זהה שיעלה כאילו נעשה בפועל.

ולבנ' בפרשנש פנהס רכתייב יומם תרואה, דאיiri שחל בחול, אמר מקרה קודש יהיה לכם בזה שככל מלאכת עבודת לא תעשו, כמו שנאמר בשאר יום טוב. אבל בפרשה זו דאיiri שחל להיות בשבת, כמו דאיתא בגמרא (ראש השנה כת), וכדכתיב שבתון דהינו שיזיה בשבת זכרון תרואה, על כן לא הוצרך לומר מקרה קודש לעניין השבתה, בין דבלאו הכى הוא שבת, אבל התורה מזהיר דמאחר דיזיה בשבת, ואו לא הריך זכרון תרואה ואינו בפועל, רק דוגמא לדבר, על כן צריך להיות מקרה קודש, דהינו שיזיה הקרייה בפה קודש. וזה הוא הכתוב, אימתי הוא זכרון תרואה, כשהוא מקרה קודש ע"ב.

וכמו כן גם בהקרבת קרבנות, אם עושה המצווה בפועל, אף אם יעשה בפשיותו יהא רצוי לפניו לריח ניחוח, כי אמר ונעשה רצונו, אבל אם אינו עושה המצווה בפועל, אלאعروשה דוגמא במקומו, בעסק התורה, שהוא אין טבע התיקון, אז צריכה להיות בטהרה וקדושה ביחסו, אבל שיעלה כאילו נעשה בפועל. ומעתה יריעות התחתונות הם חלק מהמשכן שבת שבט לוי עובדים העובדה בפועל, אבל יריעות העליונות שהם חוצה לה, והם רומיים על עסק התורה שהוא גם כן כאילו מקריבין ומתקיירין לשמי, זה צרכין חכמה יתרה יותר מהתחנות, שתאה העסק בתורה בקדושה וטהרה. ולכן היו הנשים טועין אותה מן העזים, באופן שלא יוכל לקבל תומאה, כי בעלי חיים אינם מקבלים תומאה, כי רק אם היריעות הללו הם בטהרה או הם נחשיים גם כן כהקרבת קרבנות.

ויש' לומר דלכן היריעות הללו נחלקים לחמשה וששה, כי החמש יריעות רומיות על התורה, חמישה חומשי תורה, ושש היריעות רומיות להשחה מדות, וכפלה את הירעה הששית, הרומיות למדת יסוד, כי מدت הטהרה צריכה להיות בכפלים משאר המדות, ורק באשר התורה מחוברת עם טהרה, אז מוקטר מוגש לשמי, נחשב התורה חלק מהעובדיה.

ואנו קורין פרשה זו בימי שובביים ת"ת, כי שם בית המקדשנו, ואין מכפר בעדי ואין סודר לי סדר, אי אפשר לנו להקריב קרבנות לכפר علينا. ואין לנו שיור רק התורה הזאת, וזה נשאר לנו שככל אחד יוכל להקריב קרבנות על ידה, כאשר היא מנהה טהורה, שלמוד תורה בטהרה. ויש להחשב ולהשכיל השיבות התורה שלומדים, שהוא כהקרבות קרבנות, עדי נזכה Shirham ה' על ציון, ונזכה לאות בית מקדשינו בתפארתיה, בבייאת בן דוד בmahara בימינו Amen.

פה, ולהורות שגם העומדים מבוחרין יכולים לזכות להקרבת קרבנות, והוא על ידי עסוק התורה, שבכל מקום מוקטר מוגש לשמי, שנחשב להם כאילו מקריבין ומתקיירין לשמי.

ונראה דלכן היו היריעות הללו נעשו מעוזים, שזה רומו על התורה, כמו שנאמר (תהלים כת-יא) עו לעמו יתן, וברשי"י (ובחים כתז). עו זו התורה, שהיה מעוז של ישראל ע"ש. ואורר הירעה האחת שלשים באמה, שזהו אות למ"ד, הרומות על לימוד התורה. ורוחב העשתי עשר יריעות היו מ"ד אמות, שהיו המילוי של אות למ"ד, ואם כן אורר הירעה ורוחבה הם יחדאותות למ"ד במילואה, שיריעות אלו מרימות על לימוד התורה שהיא במקום עבודה.

אמנם אמרו חז"ל (שם) דהא דאמרין בכל מקום מוקטר מוגש לשמי, זהו רק במנחה תורה ע"ש. אם כן הא דיכולין לזכות לעובודה על ידי עסוק התורה, היא רק כשלימודו היא בטהרה. וביאור הדברים הוא על פי מה שכחוב בשימוש משה (פ' אמרו) לפרש הפטוק, בחודש השביעי באחד לחודש יהיזה לכם שבתון זכרון תרואה מקרה קודש וגוי (ויקרא כג-כד), ובפרשנש פנהס (במדבר כת-א) נאמר יומם תרואה יהיזה לכם, ולא כתיב מקרה קודש אחר יומם תרואה. וכותב על דרך משל, מי שהוא רעב ואוכל, הוא משביע הרענון בכל מאכל אף בהפחחות והגרוע שבמאכלים, וכך בלחם יבש. ואם ירצה להשביע הרענון שלא על ידי אוכל בגון על ידי שמייה או ראייה, לא יתכן על ידי שמייה או ראייתם המצוים, רק אם ישמע דבר נפלא הפלא ופלא שמתענג בו מאד, ואוי שוכח רענון ומשביעו זמן מה, בגין בשמייה קול זמר שלא נשמע ממשה או בכל, או מעשה נפלא שמתענג השומע, או דבר חכמה נפלא להאوهב חכמה, וכן בראייתו איזה דבר נפלא, והוא דבר מוחש אין להכחיש.

ולהבין למה זה, שהמאכל ישביעו אף בפחות, וזה ודוק בדבר נפלא, דעת לבנון נקל, שהוא משום שהמאכלطبعו להשביע מצד התולדה לכך משביעו אף במאכל פחות, אבל שמייה וראייה איןطبع להשביע, רק שיישמו במקום המאכל שיזיא כאילו אוכל, וזה צריך דבר נפלא שישנה את טבעו. סימן לדבר, ויזחו את האלקים ויאכלו וישתו (שמות כד-יא), רצה לומר שראייה זו השביען.

וזגונישל' כל המצוות כולן המה תועלת לנו בטבע, אף שאין לנו יודעים סיבת התועלת, אלקיים הבין דרכה והוא ידע את מקומה, ונמצאה העוצה המצווה בפועל הוא בנקל שיעשה התקון והיחוד שראויים להיות על ידי מצווה זו, אף בעשייה פשוטו, אמר ונעשה רצונו, אף בלי כוונת סודות

הגליון הזה נתנדב על ידי

מוה"ר ר' משה מאיר בראדי היז'	מוה"ר יעקב פישער היז'	לרגל השמחה השוריה במעטות
לרגל השמחה השוריה במעטות	בנישואיו בנו למל טוב	בנישואיו בתו למל טוב